

UNA DE PRÈVIA

Tenia ganes d'escriure un llibre sobre els homes. Ja ens ho havia dit la Virginia Woolf: «Que no us espanti cap tema», al seu sempre recordat *Una cambra pròpia*. He fet servir la ironia, és clar. Però m'he fixat de debò en ells. Tots diferents, però educats en uns mateixos paràmetres. I els he vistos xuletes, però també dominats; violents, però també violentats; triomfadors, però també derrotats. He contemplat la seva eufòria quan estan lluny de les dones, i un afany de competitivitat que és inculcada des del pati de l'escola. També els he vistos bojós d'amor. I sensibles a les desgràcies de les dones. I, alhora, n'he trobat d'absolutament mancats de qualsevol forma de comprensió envers les dones i d'una insensibilitat diamantina. Hi ha de tot, vull dir.

Si m'hi he acostat, literàriament parlant, ha estat amb afecte, intentant entendre'ls. I de vegades, és clar que sí, condemnant-los.

Són els nostres companys, els nostres amics, els nostres germans. Els estimem i els blasmem, els mirem horroritzades i els abracem entenedrides.

Aproximadament com ells fan amb nosaltres, les dones.

Que hi ha massa ironia, fins i tot quan aplaudeixo? Potser sí, però és que algun cop ens ho poseu molt fàcil, companys!